

Ze vroeg hem even voordat de voorstelling zou beginnen; ik was erbij. En toen hij haar vertelde dat hij meende dat zijn vrouw nog leefde, wierp ze hem de manen in het gezicht, en toen we haar smeekten ze weer om te doen, en Barnum haar zelfs dubbele gage bood, weigerde ze het dien avond op te treden, hoewel we dat nog al extra geadverteerd hadden. We moesten dus de entree's terugbetalen. Den volgende morgen was ze verdwenen en had ze en passant mijn horloge meegenomen. Ik was natuurlijk woedend, temeer omdat Barnum er geen politie bij wilde halen. Ik zei hem dat ze beter af was met mijn horloge, dan wanneer ze hem genomen had.

Ja, ik geloof dat het vertrek van de dame met den leeuwenkop voor Barnum een groot verlies was. Toch had hij verstandig gedaan door haar huwelijksaanzoek af te wijzen, niet alleen omdat zijn tweede vrouw nog leefde, maar vooral omdat nummer drie zoo'n vreeselijken mond kon opzetten. Ze was zoo gewend om te brullen, dat dit haar tot een tweede natuur geworden was. Stel je voor dat ze thuis ook zoo brulde. en — stel je voor, heeren, dat hun huwelijk gezegend was geworden met een half dozijn „olijftakken”, zooals de Psalmist zegt, en dat die dat brullen hadden overgeërfd? Een financieel buitenkansje zul je zeggen, ja, maar ongenietbaar.

Hoe 't zij, het verlies van de leeuwindame was een ramp voor Barnum en hij deed dan ook alle moeite om haar terug te krijgen. Hij plaatste advertenties in de dagbladen, maar 't hielp niemandal.

Barnum was er evenwel de man niet naar om lang in verlegenheid te zitten. Volstrekt niet! Een paar weken later kwam hij dan ook bij me in een bijzonder opgewekte stemming en vertelde mij dat hij een nieuw reclame-nummer had opgedrukt.

„Wat?” vroeg ik.

„Een wilde!” zei hij.

„Waar vandaan?”

„Van Borneo!”

„Van Borneo?” riep ik schamper uit. „Borneo? Er zijn geen wilden meer op Borneo!”

„En ik zeg je van wel,” antwoordde hij geraakt. „Ik heb een echte wilde, 'n aapmensch! De beroemde „Missing Link”! Het is een pracht van een mensch-beest, dat nog nimmer is vertoond!”

„Zoo, en waar is dat pracht-exemplaar gevonden?”

„Hij behoort tot den stam der Goollywashigarri's, die in de onontdekte binnenlanden van Borneo leven.”

„Hm!” zei ik. „Ik geloof dat je voor je „Missing Link” wel een andere geboorteplaats had mogen opzoeken!”

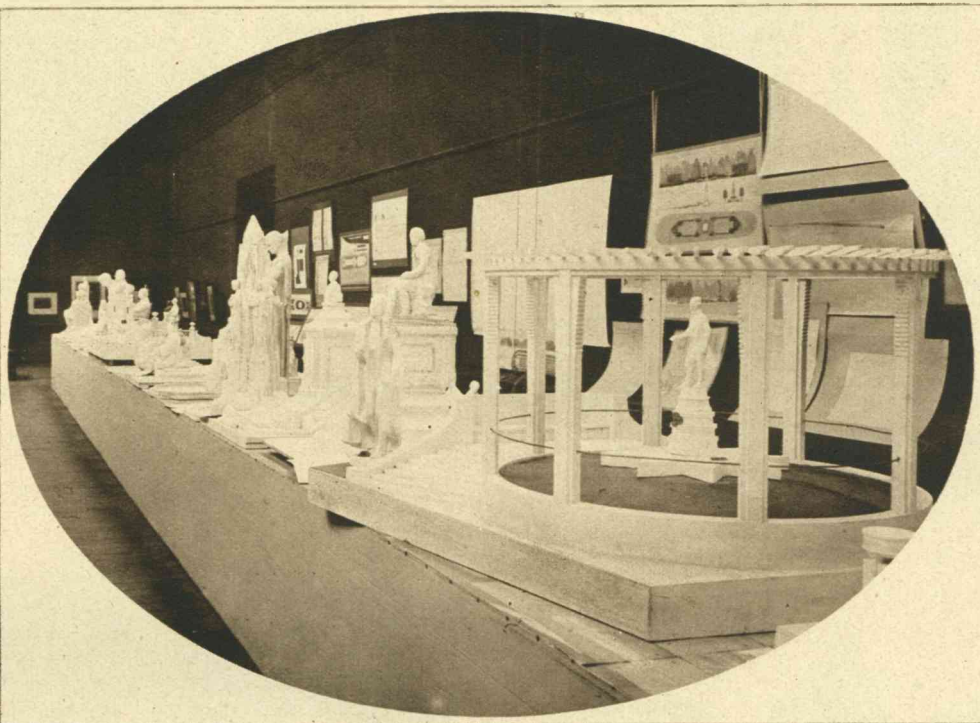
„Ik kan de wereldkaart toch niet veranderen,” antwoordde hij nederig.

Den volgende dag werd door stroobiljetten het

DR. VAN DER GOOT AAN 'T WERK.

Een door een granaatscherf verwonde Belgische vluchteling wordt in het noodhospitaal voor Belgische vluchtelingen te Bergen op Zoom verbonden.

DE HILDEBRAND-TENTOONSTELLING.

Vooraan op de foto het met den tweeden prijs bekroonde ontwerp.

Hoe er geholpen werd

Gaarne geven wij onderstaand schrijven een plaats in ons blad; het typeert hoe er in Nederland met hart en ziel gewerkt werd.

Gaarne voldoe ik aan uw tot mij gericht verzoek om enkele mededeelingen over de werkzaamheden onder de jeugdige Belgische vluchtelingen in uw geacht blad te publiceeren. Met groote voldoening kan ik U mededeelen, dat de door U in twee nummers gepubliceerde foto's van kinderen, die zelve of wier familiebetrekkingen onbekend waren, veel hebben bijgedragen tot het terugvinden dier betrekkingen.

Een van de vluchtelingetjes, een jongen van elf jaar, raakte reeds zijn ouders kwijt bij het verlaten van Antwerpen. Hij is toen alleen verder gevlucht en kwam op Hollandschen bodem in handen van het R.-K. Huisvestingscomité. Na hier eenige weken bij particulieren te hebben vertoefd, werd zijn portret in Panorama geplaatst met het gevolg, dat zijn naar Groningen gevluchte ouders hem vonden en hij naar zijn familie teruggebracht kon worden.

Een andere kleine vluchteling, die onbeheerd bij een boer op de Belgisch-Ned. grens was terecht gekomen, werd eveneens door ons comité opgehaald. Het was een nog zeer jong kereltje, dat niet eens zijn juiste naam wist. Ook zijn portret werd door de bekenden van het kinderhuis, waarin hij te Antwerpen vertoefde en welks bewoners eveneens naar Holland gevlucht waren, herkend. Met groote vreugde werd hij wederom in den kring zijner zestig „broertjes en zusjes” opgenomen en allen gingen vol goeden moed naar Antwerpen terug.

Een der eerste vluchtelingetjes, die reeds voor meer dan vier weken in ons land kwam, werd door middel van uw blad gevonden door een zuster zijner moeder. Ook hij is naar zijn vaderland teruggekeerd en zal waarschijnlijk nu reeds zijn te Ostende vertoevende ouders hebben teruggevonden.

Dit zijn slechts enkele gevallen, die bewijzen met hoe groot succes uw denkbeeld, het publiceeren der foto's van zoekgeraakte kinkeren, bekroond werd.

ANNA KELLENAERS-DAMERAU,

Vice-pres. van het R.-K. Huisvestingscomité.

Leiden, 3 Nov. '14.

DE HAAGSCHE BOBBIES.

De Haagsche agenten kregen een nieuw hoofdek-sel dat groote overeenkomst vertoont met dat van hun Londensche collega's.

volgende bekend gemaakt: „Barnum is er met groote moeite en kosten in geslaagd zich te verzekeren van den lang gezocht „Missing Link”, de ontbrekende Schakel in Darwin's stelsel. Hedenavond zal namelijk worden vertoond de aapmensch van Goollywashigarri. Gaat hem zien!”

Dat had succes! Twee uur voor de voorstelling stond er al een dichte menschenmassa te wachten voor de tent en keek nieuwsgierig naar de voorbereidselen die gemaakt werden om het monster te gaan halen. Barnum kwam naar buiten en vroeg op een toon voor iedereen verstaanbaar aan een paar van zijn mannen of de kooi wel goed verzekerd was. Dadelijk werd hem van alle kanten gevraagd of er gevaar bij was, doch hij stelde het publiek gerust op een toon, die de nieuwsgierigheid nog vermeerderde.

Om ongeveer acht uur arriveerde een groote leeuwenkooi, geheel met luiken gesloten en getrokken door drie paarden. De kooi was rood geschilderd en op de vier zijden stond met witte letters te lezen: „Barnum's beroemde Missing Link — Het grootste wonder der wereld — Het meest ontembare menschelijke wezen — De verwantschap tusschen mensch en aap onmiskenbaar.

Dat gaf me 'n sensatie, heeren. Kolossaal. En toen de wagen naar de achterzijde der tent werd gebracht, drong een groote menigte er omheen en trachtte door de reten van het hout naar binnen te gluren. Een jongen van een jaar of tien klom op de wielen en probeerde van bovenaf in de kooi te kijken, doch plotseling kwam er een groote harige hand te voorschijn en greep hem bij een zijner ooren, zoodat hij van schrik en pijn het uitgilde. Barnum kwam haastig aangelopen met een langen ijzeren staaf en sloeg daarmee naar die harige hand, totdat deze den jongen losliet. Natuurlijk schold bij den jongen uit voor een ondeugenden kwajongen, maar ik wist dat hij inwendig blij was om het effect dat dit op de toeschouwers gemaakt had.

Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, heeren, dat de „Missing Link” het onderwerp was van ieders gesprek in de stad. Barnum was bijzonder in zijn nopjes en stelde zich voor een aardige winst uit te slaan.

Laat in den avond van dienzelfden dag ontsnapte de aapmensch uit Barnums wereldberoemde tent en vluchtte naar het nabijgelegen bosch. Als een loopend vuurtje verspreidde zich het nieuws door de stad en de meeste menschen, vooral de vrouwen, vluchtten angstig de huizen in.

Barnum organiseerde een jachtpartij en begaf zich hiermee naar het woud, gevolgd door tal van mannelijke ingezetenen, die de gevangenneming van dit zeldzame natuurproduct wilden bijwonen. (Wordt verv.)

DE BELGEN IN LONDEN.

Zooals in een der vorige nummers in den Londenschen brief stond trachten de Engelsche bladen door artikels in het Fransch of Vlaamsch den velen Belgischen vluchtelingen in Londen van dienst te zijn.